

Försvarshögskolan

Alla vägar bär till Peking

Om Belt and Road Initiative och dess förutsättningar att utvecklas till en säkerhetsgemenskap

Sofie Aste

Försvarshögskolan

Påbyggnadskurs i statsvetenskap inriktning säkerhet och krishantering

Kandidatuppsats (15hp) HT-18

Handledare: Magnus Ekengren

Antal ord: 14778

Abstract

This essay deals with the Chinese mega-project Belt and Road Initiative and investigates whether it is possible that it could have a positive impact on regional peace. Previous research, as well as the two major IR-theories realism and liberalism, have assumed the project will lead to more tension and even increase the likelihood of war in the future. According to the constructivist *security community theory* this does not have to be the case. By applying Adler and Barnett's rendition of Deutsch classical theory to the case of BRI through a literary analysis the possibility of a peaceful outcome is investigated. The analysis concludes that at the moment of writing BRI does not live up to the criteria necessary to be classified as a nascent security community. However, three of the four indicators, establishing of multinational institutions, coordination of inter-state relationships and a core power leading the integration are fulfilled. Only when it comes to expression of sameness in political, cultural, ideological or social areas is BRI lacking. If more focus is placed on cultivating a common identity, the possibility of BRI developing into a security community can not be ruled out.

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	1
1.1 Bakgrund	1
1.2 Forskningsproblem och syfte.....	2
1.3 Frågeställning.....	3
1.4 Disposition.....	4
2. Teoretiskt ramverk.....	4
2.1 Tidigare forskning	4
2.1.1 Belt and Road Initiative.....	4
2.1.2 Säkerhetsgemenskaper.....	7
2.1.2.1 Europeiska Unionen.....	8
2.1.2.2 Association of Southeast Asian Nations	9
2.2 Teori	11
3. Tillvägagångssätt.....	14
3.1 Metod.....	14
3.1.1 Operationalisering	15
3.2 Material.....	18
4. Analys.....	20
4.1 Etablering av organisationer och institutioner	20
4.2 Koordinering av relationer	22
4.3 Pådrivande central stat eller grupp.....	27
4.4 Uttryck för likheter.....	29
4.5 Sammanfattning.....	31
5. Avslutning.....	33
5.1 Slutsatser.....	33
5.2 Fortsatt forskning	34
Bibliografi.....	35
Empiriskt material.....	35
Teoretiskt material	35

1. Inledning

1.1 Bakgrund

Sedan Deng Xiaoping 1978 tog över makten i Kina efter Mao Zedongs död har landet successivt öppnat sig för yttervärlden. I motsatt till den isolationistiska politik som fördes under Maos tid har Kina utvecklats till en aktiv spelare på världens ekonomiska och geopolitiska spelplan. Under tiden som Kinas ekonomiska styrka har vuxit har landets ledare varit noga med att påtala att de har fredliga avsikter och inte är ute efter att bara gynna egna intressen. Även resten av världen som helhet ska gynnas av den kinesiska politiken. Trots detta har Kina ofta mötts med misstänksamhet och anklagats för att ha andra mål än de som öppet uttalas, vilka endast skulle vara till fördel för den egna staten, både inom geopolitik och ekonomi (Brown, 2015:181). Denna uppsats tar avstamp i ett kinesiskt mastodontprojekt vars avsikter och konsekvenser debatterats både inom och utanför Kina.

2013, under ett besök till Kazakstan, tillkännagav Kinas president Xi Jinping planerna på en ny sidenväg, på engelska kallad *The Silk Road Economic Belt* efter det kinesiska 丝绸之路经济带 *Sīchóuzhī lù jīngjì dài*. Senare samma år besökte president Xi Indonesien där han tillkännagav den andra delen av projektet som går under benämningen *The 21st-Century Maritime Silk Road* eller 21世纪海上丝绸之路 *21shìjì hǎishàng sīchóuzhī lù*. Båda delarna av projektet sammantagna kallas förkortat för 一带一路 *yīdài yīlù*, på engelska *One Belt One Road* eller *Belt and Road Initiative* (Wuthnow, 2017:4; State Information Center, u.å). Hädan efter kommer projektet att benämnas BRI efter den engelskspråkiga förkortningen, med undantag för direktcitat där en annan benämning används.

BRI innefattar sex ekonomiska korridorer som länkar Kina med Sydostasien, Centralasien, Mellanöstern och Europa. De olika korridorerna som byggs kommer bestå av varierande delar höghastighetsjärnväg, järnväg, motorväg och även pipelines för naturgas och olja. Detta är den delen av BRI som går över land. Den marina delen inkluderar hamnbyggnationer i Asien, Afrika och Europa (Wuthnow, 2017:4-6). Förutom Kina är ytterligare 65 länder involverade i olika delar av projektet. Totalt representerar de involverade staterna över 60% av jordens befolkning och drygt 30% av världens samlade BNP (Världsbanken, 2018). För att finansiera projektet har en ny multinationell bank bildats, *Asia Infrastructure Investment Bank* (AIIB)¹, vars initiala investering uppgått till 100 miljarder amerikanska dollar. Den kinesiska staten beräknas spendera ungefär 1

---

¹ Sverige, liksom resterande nordiska länder och majoriteten av våra västeuropeiska grannar är medlemmar i AIIB. Så även större delen av Asiens stater och några få nordafrikanska stater.

biljon amerikanska dollar på hela projektet (Wuthnow, 2017:4,6).

Sedan tillkännagivandet av projektet har nya delområden lagts till, såsom samarbeten inom cyberområdet och arktiska strategier. Projekt som redan var påbörjade eller genomförda när BRI presenterades för världen har också sorterats in under paraplyet BRI i efterhand. Detta gör det svårt att uppskatta exakt hur mycket projektet redan har och kommer att kosta samt när det kommer förklarar vara färdigställt. Det förmodade slutdatumet är år 2049, 100 år efter grundandet av Folkrepubliken Kina (Hillman, 2018).

1.2 Forskningsproblem och syfte

BRI har beskrivits som allt ifrån Kinas svar på Marshallplanen (Ferdinand, 2016:951) till ett normativt självförverkligande av den kinesiska drömmen (Rolland, 2017:135). Antalet analyser och försök att förstå Kinas syfte, motiv eller baktanke med den stora ekonomiska satsningen, och det risktagande, som BRI innebär är otaliga. Trots detta är det få forskare som ägnat sig åt att undersöka projektets möjliga konsekvenser. Kommer BRI kunna leda till mer fred i Asien, eller kommer detta stora projekt att öppna upp för ökade konflikter?

Ur en realistisk synvinkel ligger det senare alternativet nära till hands. BRI kan ses som ett steg i en geopolitisk maktkamp mellan USA och Kina som kan komma att dra in större delar av världens stater i och med Kinas utvidgande av intressesfär och allierade (Wuthnow, 2017:26-28). När spänningar ökar på detta sätt ökar också risken för krig och konflikt. Även den liberalistiska teoribildningen skulle se på utvecklingen som någonting negativt och potentiellt konfliktskapande, eller i alla fall inte kunna förklara ett eventuellt fredsskapande utfall. Liberalismen grundar sig ju på, som Emmanuel Kant beskrev, att fred är något som uppstår framför allt mellan demokratiska stater medan det är de icke-demokratiska staterna där folket saknar inflytande som lättast går i krig (Kant, 2010:13-14). Kina, och många av de länder som de samarbetar med inom BRI är inte liberala demokratiska stater.

Ur ett konstruktivistiskt perspektiv är det dock inte lika självklart att konsekvenserna av BRI blir ökade spänningar eller konflikter. Det ligger tvärtom nära till hands att se på de ökade transaktionerna och interaktionerna mellan de inkluderade staterna som en grogrund för fredligare relationer. Enligt säkerhetsgemenskapsteorin är staters ökande bi- och multilaterala samverkan, både ekonomiskt och säkerhetspolitiskt, en väg till regional fred. Samtidigt finns det plats för en stark stat som visar vägen och bidrar med en känsla av framsteg, som agerar stabiliserande vid

eventuella dispyter och bidrar med skydd till svagare stater (Adler & Barnett, 1998:50-52). Kina skulle kunna vara den staten om en säkerhetsgemenskap kan utvecklas ur BRI.

Amitav Acharya beskriver dock hur Kina saknar både den regionala legitimitet som krävs för att tillåtas agera som Asiens ledarnation och den politiska viljan att bli det. Istället har den rollen landat på en pluralistisk organisation av mindre stater: ASEAN. För att ges denna eftersträvansvärda legitimitet rekommenderar Acharya att Kina, och övriga asiatiska stormakter, agerar mer som ASEAN. Med detta syftas på regional samverkan och legitimitet skapad genom återhållsamhet (Acharya, 2017:11, 23). Kan BRI ses som ett sätt för Kina att få den regionala legitimitet som saknas, och som ett uttryck för en politisk vilja att leda Asien? Dessa frågor tar inte Acharya upp när han beskriver hur Kinas stormaktsdrömmar kan grusas av oförmågan att följa ASEAN:s exempel. ASEAN har tidigare beskrivits av Acharya som ett bevis för att säkerhetsgemenskaper kan uppnås även av stater som varken delar liberala och demokratiska grundvärderingar eller ekonomisk interdependens. En uppsättning icke-vålds och icke-konfrontativa normer har trots detta tillkommit genom socialisering och transaktioner, refererat till som "The ASEAN way" (Acharya, 2001:194-195).

Syftet med denna uppsats är att förklara om förutsättningarna för en säkerhetsgemenskap återfinns i fallet BRI. Genom detta fördjupas förståelsen för orsakerna till fred, framförallt i en asiatisk kontext. Samtidigt bemöts huruvida BRI kan ge Kina den legitimitet som enligt Acharya saknas för att bilda en säkerhetsgemenskap. Forskningsbidraget blir således både en förståelse för möjligheterna för BRI att leda till ökad och stabiliserad fred, och ett prövande av Acharyas påstående att Kina behöver agera mer som ASEAN för att nå den regionala legitimitet som krävs för att leda regionen dit.

1.3 Frågeställning

Denna studie ämnar alltså förklara om förutsättningarna för en säkerhetsgemenskap finns i fallet BRI, och därmed om BRI i ett tidigt skede kan förstås som en uppkommande säkerhetsgemenskap. BRI inte är avslutat är dess verkan är inte känd, vilket gör att frågeställningen måste ställas upp för att kunna besvaras inom ramen för en effektanalys istället för en orsaksanalys. Detta betyder att fokus läggs på en specifik faktor vars möjliga *effekter* förklaras, inte dess orsaker (Teorell & Svensson, 2007:27). Det är en av BRI:s möjliga effekter som ligger i fokus, nämligen ökad fred och stabilitet i Asien. Om detta skulle bli effekten antas det ske genom formandet av en säkerhetsgemenskap. Därför formuleras frågeställningen enligt nedan:

Hur kan BRI förstås som ett projekt som kan leda till ökad och stabiliserad fred i Asien?

För att kunna förstå om BRI är ett sätt för Kina att både agera mer som ASEAN och så ett frö till stabiliserad fred i och med en säkerhetsgemenskap är det nödvändigt att beskriva och jämföra BRI med arketyper för ett tidigt stadium av en säkerhetsgemenskap. Detta tillåter en möjlighet till förutsägelse om vad BRI skulle kunna, eller inte kunna, utvecklas till. Att förstå det som händer i ett tidigt stadium är nyckeln till att förstå vilka möjligheter som ligger öppna i ett senare skede.

1.4 Disposition

Uppsatsen har i det första kapitlet inletts med en kort bakgrund, en problem- och syftesformulering samt ett framläggande av frågeställningen. Kapitel två inleds med en genomgång av tidigare forskning. Det första av två avsnitt handlar om motiv bakom BRI, vilket följs av ett avsnitt om säkerhetsgemenskaper i praktiken inom vilket EU och ASEAN beskrivs. Efter detta presenteras säkerhetsgemenskapsteorin utifrån Adler och Barnetts nytolkning. På detta följer kapitel tre- en förklaring och motivering av metoden som används i uppsatsen, samt operationaliseringen av teorin. Sedan presenteras det empiriska materialet och avgränsningen samt de avvägningar som gjorts i samband med valet av dessa. Uppsatsens analys, som finnes i kapitel fyra, är uppdelad i fyra avsnitt baserade på operationaliseringen samt ett femte och sammanfattande avsnitt. I kapitel fem redogörs slutligen för de slutsatser som kan dras av undersökningen, samt uppslag för vidare forskning inom ämnet. Sist i uppsatsen återfinns en fullständig bibliografi.

2. Teoretiskt ramverk

2.1 Tidigare forskning

Under denna rubrik presenteras den forskning som studiens grundpelare och utgångspunkt. Först introduceras ett antal sätt att tolka motiven och anledningarna bakom BRI ur olika perspektiv. Sedan introduceras de två säkerhetsgemenskaperna EU och ASEAN. EU är typexemplet på vad en säkerhetsgemenskap innebär och hur den kan se ut medan ASEAN är referenspunkten för såväl asiatiska som icke-liberaldemokratiska säkerhetsgemenskaper.

2.1.1 Belt and Road Initiative

Många är forskarna som undersökt och försökt förklara varför Kina lägger så stora resurser och mycket tid på BRI. I motivförklaringarna som finns skymtas även vissa antydningar om vad som

kan ske i framtiden. Nedan redovisas sex olika synsätt på, och förklaringar bakom, BRI för att ge en bred bild av den samlade forskningen på ämnet.

James D. Sidaway och Chih Yuan Woon kopplar BRI till den historiska sidenvägen, men menar att idén om en ny sidenväg inte är unikt kinesisk. Till exempel nyttjade USA konceptet, ordet sidenväg, för att beskriva hur de ville återlänka Afghanistan till sitt närområde efter att de lämnat landet. Ordet sidenväg myntades dessutom av den tyske forskaren Ferdinand von Richthofen 1877 och förekommer först i Kina nästan 100 år senare, 1972. Därefter ökade termens popularitet och symbolvärde gradvis. De nya sidenvägarna som förekommer inom BRI sätter Kina i centrum och länkas av författarna till det som kallas *Den kinesiska drömmen*, 中国梦 *Zhōngguó mèng*. Den kinesiska drömmen beskrivs som ett återupplivande av kinesisk kultur och identitet, varvid termen sidenväg är signifikant och symbolisk. Visserligen tar författarna även upp att BRI:s funktion är ekonomisk samverkan, men resonemanget de för botten ändå i det kontextuella, kulturella och identitetsbärande som grunden till BRI (Sidaway & Woon, 2017:591, 593, 596-599).

Peter Ferdinand tar också fasta på den kinesiska drömmen när han söker anledningar bakom BRI. Han beskriver hur termen uppkom och populariserades under 2000-talet. Idén om den kinesiska drömmen, ett modernt, rikt och mäktigt Kina, såg dagens ljus under Hu Jintaos andra presidentperiod, men det var först under Xi Jinpings ledarskap som konceptet på allvar fick fäste i kinesisk politik. I den tid av snabb förändring som Kina befann (och fortfarande befinner) sig i var den kinesiska drömmen precis den form av ideologisk överbyggnad som CCP kunde använda för att tilltala befolkningen och deras förväntningar, materiella som immateriella. Kampanjen har ökat det ekonomiska självförtroendet i Kina, såväl som det utrikespolitiska. Det är i ljuset av detta som BRI tagits fram, som en av tre nya utrikespolitiska satsningar gjorda av Kina. De två övriga är en förändring av stormaktsrelationerna, dvs. mellan Kina och USA, och frågan om Kinas relation till närliggande stater. För Ferdinand är BRI alltså en kampanj av många som drivits fram av den kinesiska drömmen under president Xi. Han jämför samtidigt BRI med både Kol och Stål Gemenskapen och Marshallplanen. Dock är integrationen mer begränsad än den var i Kol och Stål Gemenskapen. Trots att det finns tydliga skillnader även jämfört med Marshallplanen hävdar Ferdinand att om BRI är framgångsrikt kan projektet, likt Marshallplanen, förändra det globala ekonomisk-geografiska landskapet. Även på lokal nivå finns det möjlighet för Kina att göra ekonomisk vinst genom projektet som kommer att integrera landets fattigare västliga delar med de rikare delarna i öst, och resten av Eurasien (Ferdinand, 2016:942-944, 948-951).

Nadège Rolland tar också upp hur BRI både är en del av den kinesiska drömmen och av Kinas *grand strategy* som sträcker sig bortom ekonomiska mål. Framför allt lyfter hon fram den säkerhets- och geopolitiska aspekten av BRI som hon menar är kopplad till att stävja terrorism, separatism och extremism, och hindra dessa att få fäste inom Kina och i Kinas närområde. Infrastrukturen används som verktyg för att stärka ekonomin och förbättra levnadsförhållandena i de länder som länkas till BRI, vilket i sin tur kan ha stabiliserande effekt. Rolland beskriver ett Peking som hoppas på att BRI och det ekonomiska uppsvinget som förväntas ge regionen ska kunna bevara och stärka regionens auktoritära regeringar, som ses som mer mottagliga för kinesiskt inflytande än demokratiska regeringar. Att ekonomiskt länka andra stater till Kina är även ett sätt att minska kritiken och misstron som riktas mot landet internationellt. Det ekonomiska beroendet som kan komma att utvecklas kan bli till en regional kinesisk intressesfär med möjlighet att påverka globala frågor till Kinas fördel (Rolland, 2017:132-134, 136-137).

Joel Wuthnow skriver om de risker som finns med BRI kontra de potentiella fördelarna. Han förklarar hur de ekonomiska vinningarna är i fokus i den kinesiska offentliga debatten, men att varken strategiska fördelar eller säkerhetsrisker ges någon stor plats. Liksom Rolland tar han upp hur terrorism, separatism och extremism är de tre huvudfienderna i kinesisk säkerhetspolitik. Dessa kan, med hjälp av BRI, stävjans genom skapandet av ett ”community of common destiny”². Utveckling och utrotande av fattigdom är delar av detta och ses som grundpelare för regional säkerhet. Wuthnow beskriver hur kinesisk litteratur tenderar att framställa detta förhållande mellan utveckling och säkerhet som kausalt. Visserligen, menar han, kan regional integration ofta kopplas till lägre nivå av konflikter, men det kan också öka risken för konflikt och transnationella hot. Den kinesiska litteraturen tar, enligt honom, inte hänsyn till detta i sina bedömningar. Ytterligare en säkerhetsaspekt är energisäkerheten. BRI kan säkra Kinas tillförsel av olja och naturgas, eftersom landet inte längre skulle vara beroende av importen genom Malackasundet. Cirka 80% av den kinesiska oljeimporten går genom Malackasundet idag, vilket gör landet sårbart för till exempel pirater eller säkerhetspolitiska förändringar i området. Den sista säkerhetspolitiska aspekten som tas upp av Wuthnow är expansionen av Kinas strategiska inflytande. Att expansionen sker i västlig riktning gör det möjligt för Kina att blidka Washington genom att ta mer ansvar för regional och global utveckling utan att trampa USA på tårna genom att investera i Östasien där USA har egna säkerhetspolitiska intressen. Samtidigt som Kina tjänar sin egna säkerhetspolitiska intressen kan BRI alltså bidra till avspänning mellan USA och Kina eftersom deras inflytelsesfärer separeras något (Wuthnow, 2017:7, 9-12).

---

² 命运共同体, *mìngyùngòngtóngtǐ* syftar på en kinesisk utrikespolitisk slogan

William A. Callahan hävdar att den kinesiska utrikespolitikens kärna inte är ett klassiskt realistiskt säkerhetsdilemma, utan snarare ett konstruktivistiskt identitetsdilemma där Kina spelar rollen som en normativ makt (Callahan, 2016:227). Han beskriver hur ”Chinese foreign policy thus needs to be understood as much more than ‘diplomacy.’ It now encompasses economic, cultural, and security issues as well: i.e. a comprehensive foreign policy” vars grundpelare är den kinesiska drömmen (Ibid.:229). I detta ingår att hantera periferin genom att bygga ett ”community of shared destiny”³, både baserat på värderingar som tillit, respekt och jämlikhet och på traditionella kinesiska koncept som hierarkisk sino-centrism i den regionala ordningen. Callahan hävdar att den kinesiska intelligentian ser BRI som ett kulturellt alternativ till den USA-ledda världsordningen; det är ett sätt att binda samman civilisationer, inte bara ekonomier. Både slutsatsen och utgångspunkten för artikeln är att det enda, eller i alla fall bästa, sättet att förstå BRI är genom ett kritiskt konstruktivistiskt perspektiv. Den kinesiska utrikespolitiken i allmänhet och BRI i synnerhet kombinerar nämligen i hög grad hård och mjuk makt med identitet, idéer och institutioner som premierar kinesiska normer (Ibid.:231, 237-238).

Huang Yiping bemöter frågan om anledningen bakom BRI från ett inhemskt kinesiskt perspektiv genom att dela upp svaret i fyra centrala punkter. Den första punkten är den rent ekonomiska. BRI ska upprätthålla den kinesiska tillväxten samtidigt som den bidrar till ekonomiskt samarbete på det internationella planet. Kina söker nya samarbetspartners för att landets ekonomiska utveckling inte ska avstanna. Den andra punkten är internationellt inflytande, framförallt över det ekonomiska systemet. Genom att satsa på utveckling genom infrastruktur visar den uppgående stormakten Kina på en vilja att ta ansvar för utvecklingen i andra länder. Det är också ett alternativt handlingsätt till nuvarande *Washington Consensus*. Den tredje punkten är infrastrukturen i sig, tillsammans med den handel, utbyte och politisk dialog den för med sig. De nya sidenvägarna blir figurativt även en väg till regionalt samarbete och utveckling. Den fjärde punkten är avvägningen mellan de risker som ett projekt som BRI för med sig och de fördelar för Kina, samt systemförändrande effekter BRI kan få. Huang bedömer att det inte är säkert att initiativet kommer att lyckas, men att Kinas försök att bidra till utveckling i en underutvecklad del av världen borde tas emot med varm hand (Huang, 2016:315).

2.1.2 Säkerhetsgemenskaper

Det finns ett flertal gemenskaper i världen som ses som säkerhetsgemenskaper. Naturligt är att de

---

3 Även detta syftar på sloganen 命运共同体, *mìngyùngòngtóngtǐ* men förekommer här i en alternativ översättning

delar många egenskaper, men det finns också vissa aspekter där de skiljer sig åt. För att bättre förstå hur säkerhetsgemenskaper kan se ut i praktiken redovisas nedan två exempel, Europa/EU och ASEAN. Hur de uppkom och hur de tedde sig i ett tidigt skede är det mest relevanta för denna uppsats, varvid det är tyngdpunkten för genomgången.

2.1.2.1 Europeiska Unionen

Det kanske främsta exemplet på en säkerhetsgemenskap idag är Europa. Magnus Ekengren beskriver hur EU har varit den enskilt mest betydelsefulla faktorn bakom utvecklingen av den europeiska säkerhetsgemenskapen. Ekonomisk integration och framväxten av överstatliga institutioner har fungerat som ett sätt att skapa och främja en gemensam europeisk identitet. Säkerhetsgemenskapen som är EU har även utvidgats över tid till att inkludera stater långt utanför de ursprungliga gränserna för gemenskapen, till exempel baltstaterna (Ekengren, 2018:1-2).

Ole Wæver förklarar hur säkerhetsgemenskapen som är EU föddes ur säkerhetiseringen av fem faktorer som sågs som gemensamma hot mot såväl den europeiska identiteten som den framtida freden. Det första var hotet från Sovjetunionen som cementerade en västeuropeisk identitet som motsatt till just Sovjet. Det andra hotet var nära länkat med det första, nämligen det inre politiska hotet från kommunismen. Det tredje hotet var ekonomiskt. När de europeiska ekonomierna återhämtade sig efter andra världskriget var de första åren en kamp för överlevnad. Även efter att situationen förbättrats och tillväxten ökade fanns det kvar en oro för starka lågkonjunkturer och deras negativa påverkan på de nyligen reparerade statliga ekonomierna. Det fjärde hotet var Tyskland och frågan om huruvida landet skulle integreras eller straffas och hållas tillbaka. Det femte och sista hotet var mer av ett vägval än ett hot. Europa var tvunget att välja fredens väg och avstå från att återfalla i gammal fiendskap. För att svara upp mot dessa upplevda hot så grundades under 1940- och 50-talen ett stort antal mellan- och överstatliga organisationer i Europa. NATO, Europeiska Kol och Stål Gemenskapen, Euratom, OEEC (föregångare till OECD) och Europeiska Ekonomiska Gemenskapen är några exempel som tillsammans täcker in samverkan och gemensam styrning inom områden som försvar, handel, ekonomi och energi (Wæver, 1998:81-82, 84).

Under 1960-talet styrdes Europa mer av säkerhet än osäkerhet medan krig blev allt mer otänkbara. Det som gjort säkerhetspolitik dramatisk och konfliktskapande dämades upp och hanterades i de institutioner som skapats tidigare. Förändringar blev naturligt att förhandla om och de mäktigaste staterna kunde inte längre agera helt efter egen vilja, utan behövde debattera och samtala med varandra. Integrationen fortsatte att öka under 1970- och 80-talen samtidigt som av-säkerhetisering

och professionalisering präglade de frågor som tidigare skapat osämja i Europa. Den gemensamma identiteten inom gemenskapen, som är så central i säkerhetsgemenskapsteorin, menar Wæver att Europa lever upp till. Istället för att ett gemensamt ”vi” skapades i samband med integration och transaktioner så uppstod dock ett kluster av ”vi:n”. Den europeiska identiteten inkluderades i, snarare än ersatte, den nationella (Ibid.:84-86, 94).

Wæver förklarar vidare hur den europiska identiteten som utvecklats främst är politisk istället för kulturell. EU och Europa identifierar sig fortfarande i förhållande till det som finns utanför, vilket har drivit på integration i regionen och säkerhetsgemenskapen. Han menar att EU framför allt har haft, och fortfarande har, tre centrala funktioner i uppbyggnaden av den europeiska säkerhetsgemenskapen och identiteten. Den första är skapandet av ett centrum snarare än flera. Den andra är den attraktionskraft som utövas utanför EU:s gränser och lockar andra stater att följa de regler och normer som satts upp för att själva kunna integreras. Den tredje är möjligheten att direkt kunna intervensera i konflikter som uppstår (Ibid.:90, 99).

2.1.2.2 Association of Southeast Asian Nations

Till skillnad från EU/Europa där säkerhetsgemenskapen består av demokratiska och liberala stater, såsom Deutsch et. al. menade var nödvändigt när de utformade säkerhetsgemenskapsteorin, grundades ASEAN av länder som inte skrev under på dessa två värderingar. Amitav Acharya menar därför att ASEAN behöver studeras ur ett något modifierat ramverk för att förstås som en säkerhetsgemenskap. Inte desto mindre är det dock en sydöasiatisk säkerhetsgemenskap eftersom de delar gemensamma värderingar som ”A shared commitment to economic development, regime security and political stability”, vilka Acharya hävdar kan fylla samma funktion som liberaldemokratien som ideologi (Acharya, 2001:34).

ASEAN grundades 1967. De ursprungliga medlemmarna var Indonesien, Malaysia, Thailand, Singapore och Filippinerna. Acharya beskriver hur grunden som förde samman dessa länder inte ligger i en gemensam extern fiende, utan istället i en upplevd delad sårbarhet inför det interna hotet från kommunismen och kommunistiskt motiverade uppror. Visserligen personifierades hotet i stater som Vietnam och Kina, men det var ändå den interna aspekten som ledde till gemensam handling. Den samverkan som började växa fram syftade till att motverka de sociala, ekonomiska och politiska tillstånd som främjade dessa transnationella kommunistiska orosmoment. Exempel på tidiga åtgärder är gemensam gränsbevakning, underrättelseutbyte och utlämningsavtal. Medlemmarna i ASEAN har poängterat skillnaden mellan dem själva och sina kommunistiska och

socialistiska grannar, vilket har fött den gemensamhetskänsla som är så central för säkerhetsgemenskaper. Skillnaden mellan ”oss”, kapitalistiska och pro-västliga stater och ”dem”, kommunisterna var oundgängligt i att föra samman de från början så olika staterna (Acharya, 1998:203-204, 207).

En annan aspekt som skiljer ASEAN:s uppkomst något från säkerhetsgemenskapsteorin i sin grundform är hur lågprioriterat transaktioner som handel har varit. Den interna handeln mellan ASEAN medlemmarna har varit låg sedan början, först under 1990-talet började varianter på inre marknad liknande de som finns i EU att testas. Därför menar Acharya att de transaktioner som hållits som centrala för uppkomsten av en säkerhetsgemenskap spelade mindre roll i fallet ASEAN. Istället är kärnan den gemensamma identitet, som grundades i den ovan nämnda anti-kommunismen (Acharya, 1998:204-206). Att en gemensamhetskänsla och gemensam identitet uppkom trots brist på transaktioner och existerande kulturella likheter förklarar Acharya med att, ”Communities can be constructed even in the absence of cultural similarities or economic transactions between groups through the creation and manipulation of norms, institutions, symbols and practices that significantly reduces the likelihood of conflictual behavior” (Ibid.:206). Liksom EU har ASEAN utvidgats efter sitt grundande och inkluderar sedan 1995 till och med Vietnam som tidigare setts som ett säkerhetshot. Acharya beskriver hur expanderingen av säkerhetsgemenskapen ökar den ekonomiska interdependensen mellan medlemsstaterna. Dessutom har det blivit svårare för rebeller eller politiska dissidenter att söka skydd i närliggande länder, eftersom det inom ASEAN finns både utlämningsavtal och samarbete för att stävja detta, vilket gynnar medlemsstaternas regeringar (Acharya, 2001:107, 122).

Den gemensamma identiteten, som grundades i anti-kommunism har alltså förändrats med tiden och även institutionaliserats såsom Acharya beskrivit. Identifieringen beskrivs som en process med fyra delar där medlemmarna anpassar sig till ”regional existens”, kallad för *The ASEAN way*. Den första är att bilateralism ersätts av multilateralism, vilket försvårar för stater att handla utanför ramarna för vad som anses acceptabelt. När frågor behandlas multilateralt höjs tröskeln för bipolära duster. Den andra är etableringen av gemensamma normer i form av förhållningsregler som artikulerades och undertecknades av statsledarna 1976. Dessa kan sammanfattas som respekt för andra staters suveränitet och territorium, varje stats rätt att agera utan extern inblandning eller tvång, avstående från att blanda sig i andra staters interna politik, dispyter ska lösas fredligt, och slutligen ett avståndstagande från användning av hot och våld. Att ha tydliga ramar som dessa förenklar samverkan mellan medlemsstaterna och underlättar det gemensamma uttryckandet av åsikter, stöd

eller fördömanden externt. Den tredje är symbolism. Uttryck som just *The ASEAN way* och *ASEAN spirit* symboliserar allt det som ASEAN står för och skapar enighet när de används och när de styr medlemsstaternas agerande. Ett konkretiserat sätt att säga, ”så här gör vi, det här är vi”. Det fjärde är principen om regional autonomi, det vill säga att regionala konflikter behöver lösas regionalt, annars kommer externa parter eller stormakter att intervensera. Fokuset på att lösa och hantera regionala dispyter och problem innan någon utomstående lägger sig i svetsar samman ASEAN:s medlemmar (Acharya, 1998:208-213).

2.2 Teori

Karl Deutsch et al. var de första att presentera teorin om säkerhetsgemenskaper som en möjlighet att skapa varaktig och framgångsrik fred. En säkerhetsgemenskap beskrivs som den variant av politisk gemenskap som kan ”eliminera krig och tron på krig inom sina gränser” (Deutsch et al., 1993:13). Vägen dit beskrivs som integration i syfte att skapa en samhörighetskänsla inom en region. Denna samhörighetskänsla ska vara tillräckligt stark för att problem inom gemenskapen ska förväntas lösas med fredliga medel, alltså utan våld. Således skulle krig kunna utplånas om hela världen upptogs i en säkerhetsgemenskap (Ibid.:13-14).

Emanuel Adler och Michael Barnett bygger vidare på Deutsch och hans kollegors säkerhetsgemenskapsteori och korrigerar, enligt författarna, de tillkortakommanden teorin uppvisat sedan den först presenterades (Adler & Barnett, 1998:29). Adler och Barnett definierar en gemenskap utifrån tre utmärkande drag:

First, members of a community have shared identities, values and meanings [...]
Secondly, those in a community have many-sided and direct relations; interaction occurs not indirectly and in only specific domains, but rather through some form of face to face encounter and relations in numerous settings. Thirdly, communities exhibit a reciprocity that expresses some degree of long-term interest and perhaps even altruism (Ibid.:31).

Det som gör en gemenskap till en säkerhetsgemenskap är att medlemmarna löser eventuella dispyter utan våldsanvändning. Förändring sker på fredligt sätt, och det är också det som förväntas av medlemmarna. Inom gemenskapen sker inga militära hot eller våldsförberedelser mot andra medlemmar. Adler och Barnett beskriver detta som att staterna har ”dependable expectations of peaceful change” (Ibid.:34).

Adler och Barnett delar in uppkomsten av säkerhetsgemenskaper i tre nivåer. Den första nivån är de föreliggande förhållandena, det som triggar igång eller skapar förutsättningar för en säkerhetsgemenskap. De tar upp exempel som teknologisk utveckling, uppkomsten av ett externt hot eller förändringar i miljö, demografi eller ekonomi. I sig själva skapar inte dessa externa händelser och faktorer tillit eller en gemensam identitet, men det är genom dessa som interaktion kan börja ske. Interaktion, dialog och möten mellan stater och deras ledare är nödvändig för att en säkerhetsgemenskap ska kunna utvecklas. Den andra nivån utgörs av två kategorier, strukturer och processer. Till den strukturella kategorin hör makt och kunskap. Makt i detta sammanhang förstås som centrala staters makt att både tvinga andra stater till ett visst agerande och att ha makt att utforma meningen hos de värden som bygger upp samhörighetskänslan i gemenskapen. Makt beskrivs som en magnet som lockar till sig stater som vill ta del av säkerheten och de andra fördelar som finns inom säkerhetsgemenskapen (Ibid.:38-40). Kunskap syftar på kunskapen om delade meningar och dess kognitiva strukturer. Adler och Barnett förklarar hur detta är kopplat till staters agerande "In other words, part of what constitutes and constrains state action is the knowledge that represents categories of practical action and legitimate activity" (Ibid.:40). Liberalism och demokrati återkommer som värderingar särskilt väl lämpade att bygga säkerhetsgemenskaper ur, även om Adler och Barnett medger att andra ideologier eller värderingar skulle kunna fylla samma funktion (Ibid.:40-41).

Kategorin processer består av transaktioner, internationella organisationer och institutioner, och socialt lärande. Transaktion definieras av Adler och Barnett som utbyte mellan aktörer, till exempel ekonomiskt, politiskt eller teknologiskt. När mängden transaktioner växer och kvalitén på dem ökar kan detta omforma sociala fakta och kollektiva upplevelser. Internationella organisationer och institutioner bidrar framför allt genom att öka tilliten mellan stater. Inom organisationer och institutioner etableras och förstärks normer samtidigt som det är en arena för lärande och utbyte. De har också en tendens att frambringa gemensamma drag hos deltagande stater, till exempel kulturell homogenitet. Det Adler och Barnett förstärker jämfört med Deutsch et al:s ursprungliga teori är betoningen på politiska eliter. Dessa organisationer och institutioner lägger en god grund för en säkerhetsgemenskap, men kan inte utvecklas till en om inte politiska eliter driver på utvecklingen genom utövning av institutionell och politisk makt (Ibid.:41-43).

Om socialt lärande skriver Adler och Barnett "Social learning represents the capacity and motivation of social actors to manage and even transform reality by changing their beliefs of the

material and social world and their identities” (Ibid.:44). Socialt lärande sker ofta i de institutionella kontexterna som finns i de ovannämnda institutionerna och organisationerna. I processen med socialt lärande spelar centrala stater sin viktigaste roll. Mäktigare och rikare stater som agerar enligt normer för fredlig förändring kan, i en process som liknas vid både maktprojektion och hegemoni, starkt influera resterande normer som skapas inom säkerhetsgemenskapen. Syftet med socialt lärande är dock att parter som tidigare varit delade börjar identifiera sig med varandra och uppfattar varandra som pålitliga (Ibid.:44-45).

Den tredje nivån innehåller de aspekter som de två övriga strävar efter att uppnå, ömsesidigt förtroende och kollektiv identitet. I en säkerhetsgemenskap behöver stater inte längre internationella institutioner som upprätthåller tilliten mellan staterna. Förväntan på fredlig förändring är garanten för tillit även i osäkra situationer. Denna tillit byggs på en kollektiv eller gemensam identitet som i sin tur grundas i positiv identifikation mellan medlemmarna i gruppen och deras gemensamma öde. Dessutom behöver gruppen, säkerhetsgemenskapen, definiera sig som just en grupp i förhållande till andra grupper. Adler och Barnett förklarar att detta är viktigt eftersom de menar att identitet formas av hur en aktör ser sig själv i förhållande till andra (Ibid.:46-47).

Utöver dessa tre nivåer en säkerhetsgemenskap går igenom beskriver Adler och Barnett även tre faser som representerar en säkerhetsgemenskaps tillkomst. Den första fasen kallas *nascent*, uppkommande. I denna fas börjar stater koordinera viss politik eller samverka i vissa enskilda frågor för att gynna regionens säkerhet. Transaktionerna mellan de inkluderade staterna ökar samtidigt med den ömsesidiga tilliten. Redan i denna tidiga fas spelar identitet och samhörighetskänsla in. Stater med många gemensamma drag, allt från politiska till kulturella, kan öka interaktioner och börja bygga en gemensam identitet, till exempel i form av institutioner eller organisationer. Denna fas är känslig för mäktiga staters delaktighet eftersom dessa kan stabilisera säkerhetsgemenskapen och agera som ledare (Ibid.:50-52). Nyckeln till en uppkommande säkerhetsgemenskap sammanfattas av Adler och Barnett enligt följande: ”In sum, we expect a dynamic and positive relationship between the transactions that occur between and among states and their societies, the emergence of social institutions and organizations that are designed to lower the transaction costs, and the possibility of mutual trust” (Ibid.:53).

Nästa fas benämns *ascendant*, uppstigande och känns igen på tätare nätverk, närmare samverkan och starkare tillit. De transaktioner och nätverk som grundlades i den uppkommande fasen intensifieras och djupnar samtidigt som en gemensam identitet utkristalliseras. Från regeringar kan

höras uppmuntran till att acceptera eller ta till sig levnadssätt som är framträdande i andra medlemsstater men inte ursprungligen i det egna landet. Medan samverkansinstitutioner växer sig starkare och mer signifikanta minskar betydelsen och det upplevda behovet av kontrollorgan medlemsländerna emellan. Stater har förändrat hur de ser på hot och säkerhet eftersom det blir mer och mer otänkbart att lösa meningsskiljaktigheter med våld. Social inlärning är drivande i många av de processer som en uppstigande säkerhetsgemenskap genomgår. Fortfarande kan en stark stat vara viktig för att stabilisera och driva på processerna (Ibid.:53-55). Den tredje och sista fasen kallas *muture*, mogen. I denna fas har samverkan och gemensam identitet institutionaliserats både regionalt och nationellt. Det är här som en säkerhetsgemenskap *de facto* kan sägas ha uppstått eftersom "regional actors share an identity and, therefore, entertain dependable expectations of peaceful change and a security community comes into existence" (Ibid.:55).

En annan teoretiker som försökt förklara regional krigs- och fredsbenägenhet är Benjamin Miller. Han menar att de finns två typer av faktorer som styr en regions krigsbenägenhet: stat-nation balansen i regionen och stormaktsinblandning. Hur dessa faktorer samspelar med varandra avgör hur troligt eller otroligt det är att krig respektive fred uppstår (Miller, 2007:14-15, 53-54). Att applicera Millers teori på BRI och klassificera Kina som en stormakt är ett alternativt sätt att analysera projektets påverkan på regional fred. Att Millers teori valts bort till förmån för säkerhetsgemenskapsteorin i denna uppsats beror på att syftet är att förklara fred snarare än krig. Den fred som beskrivs i Millers verk är baserad på Deutsch et al:s och Adler och Barnetts beskrivningar av en säkerhetsgemenskap (Ibid.:47). Det är fördelaktigt att därför vända sig till ursprungsteorin och applicera den i sin helhet på fallet. Hade intresset istället legat i att förklara krigsbenägenhet hade Millers teori varit bättre lämpad.

3. Tillvägagångssätt

3.1 Metod

Metoden som används i denna uppsats är textanalys. Teorell och Svensson beskriver textanalys, eller tolkningslära som de också kallar det, som en metod med fyra steg modellerade efter den hypotetiskt-deduktiva metoden. Det första steget är att lägga fram en hypotes eller ett antagande om vad texten eller texterna som analyseras betyder. Det andra steget är att fastslå vilka implikationer som borde finnas i texten, givet att hypotesen stämmer. I det tredje steget genomförs själva analysen av texten för att undersöka huruvida implikationerna förekommer. Det fjärde och sista steget är att dra en slutsats om huruvida hypotesen stämmer eller inte baserat på den genomförda textanalysen.

(Teorell & Svensson, 2013:99-100).

Baserat på frågeställningen: *Hur kan BRI förstås som ett projekt som kan leda till ökad och stabiliserad fred i Asien?* formuleras hypotesen om texternas betydelse enligt följande: *BRI befinner sig tidigt i den uppkommande fasen av en säkerhetsgemenskap.* För att undersöka om detta stämmer med hjälp av textanalys behöver implikationer som tyder på att hypotesen stämmer identifieras. Under rubriken 3.1.1 Operationalisering redogörs för hur detta gjorts och vilka implikationerna som eftersöks är. I denna undersökning kommer innebörden av texten att baseras på uttolkarens tydande av budskapet, inte på avsändarens eller mottagarens uppfattning av budskapet.

Att textanalys av offentligt tryck valts som metod baseras delvis på att BRI är ett pågående projekt som på många platser inte har startat på riktigt utan endast finns i form av överenskommelser och visioner. Att då endast se till vad som finns på marknaden skulle ge ett mycket mindre möjligt urval. Därför ges bättre möjlighet att beskriva BRI genom att se till vad som är planerat och beslutat än vad som redan är byggt. Teorell och Svensson beskriver också hur textanalys är en metod som är särskilt lämpat för att beskriva tillstånd snarare än händelseförlopp (Teorell & Svensson, 2013:98). Eftersom uppsatsen ämnar besvara huruvida BRI gör att Kina och dess grannländer befinner sig i tillståndet uppkommande säkerhetsgemenskap passar detta väl. Hade syftet istället varit att förklara hur en säkerhetsgemenskap uppstått när utfallet redan skett hade andra metoder varit bättre lämpade, till exempel processpåring.

En svaghet med metoden som den appliceras i denna undersökning är att det endast finns en uttolkare. Eftersom dokumenten som analyseras tolkas av endast en person är mycket beroende av denne. Att flera personer fått tolka samma material och fått samma resultat hade stärkt undersökningens reliabilitet. Alternativa metoder är till exempel en jämförandestudie där BRI jämförs med en etablerad säkerhetsgemenskaps uppkommande fas. Denna studie är inte en jämförelse, men tar i operationaliseringen hänsyn till både den rena säkerhetsgemenskapsteorin och dess praktiska uttryck i EU och ASEAN. Syftet med denna avvägning var att kunna lägga mer fokus på analys av BRI, samtidigt som en analys av EU eller ASEAN inte bedömdes nödvändig eftersom det finns tillgå inom tidigare forskning.

3.1.1 Operationalisering

Enligt Adler och Barnett finns, som tidigare redovisats, ett antal processer och förändringar som är att förvänta när en grupp nationer befinner sig i fasen uppkommande säkerhetsgemenskap. När de

mest centrala definierats har hänsyn tagits till vilka som framträder tydligast i fallen EU och ASEAN. För att operationalisera dessa har de delats in fyra kategorier som tillsammans utgör de implikationer som bör kunna uttydas om hypotesen, presenterad ovan, inte ska förkastas.

Den första kategorin är etablerandet av organ och/eller institutioner. Adler och Barnett tar upp tre typer: kontrollorgan, vars uppgift är att kontrollera att staterna följer uppsatta regler och kontrakt. Ekonomiska institutioner, vars syfte är att främja ekonomiskt samarbete och utbyte. Säkerhetsorganisationer, som ofta har stort symbolvärde samtidigt som de verkar för en gemensam bild av säkerhet och osäkerhet samt samverkan som tjänar inbördes säkerhet. Inom samtliga typer av dessa institutioner och organisationer finns och utformas normer, kanaler för kommunikation och utbyte, gemensamma intressen samt agendor och bindande överenskommelser (Adler & Barnett, 1998:50-52). I praktiken återfinns denna faktor i fallet Europa där, som tidigare nämnt, över- och mellanstatliga organisationer skapades inom olika politikområden under 1940- och 50-talen (Wæver, 1998:84). Detta framkommer inte lika tydligt i fallet ASEAN, men etableringen av ASEAN i sig skulle kunna ses som ett uttryck för denna kategori (Acharya, 1998:203). Även i Sydostasien fanns dock organisationer med syfte att öka samverkan och bringa fred som föregick säkerhetsgemenskapen, men dessa kollapsade innan ASEAN:s grundande (Acharya, 2001:48). Således kommer den första kategorin av operationaliseringen vara uttryck för en vilja att, samt de facto etableringen av, kontrollorgan, ekonomiska institutioner eller säkerhetsorganisationer inom ramen för gemenskapen.

Den andra kategorin är koordinering av relationerna mellan de inkluderade staterna. Här beskriver Alder och Barnett hur stater kan koordinera sina relationer och sin politik för att uppfylla ett antal olika syften, framför allt "increase their mutual security; lower the transaction costs associated with exchanges; and/or encourage further exchanges and interactions" (Adler & Barnett, 1998:50). Detta kan visserligen tänkas ske genom just etableringen av organisationer och institutioner, men kan även behandlas utanför dessa. I fallet EU skedde det både inom specifika organisationer etablerade för att gemensamt hantera stora eller svåra politiska frågor, och utanför dessa. Till exempel genom en integrering av andra områden på grund av att det var praktiskt för de Västeuropeiska staterna att utöka samarbetena med varandra för att nå framsteg i enskilda frågor (Wæver, 1998:84, 86). Även i fallet ASEAN återfinns aspekter som passar in under denna kategori. Redan tidigt koordinerade länderna till exempel gränsbevakning och utlämningsavtal, men även ekonomisk koordination förekom för att gemensamt öka den ekonomiska tillväxten (Acharya, 1998:203-204). Operationaliseringen av den andra kategorin, koordination av relationer, är därför gemensamma

handlingar som motiveras med att de ska öka den gemensamma säkerheten och överenskommelser som främjar och förenklar för transaktioner, till exempel lägre tullavgifter, borttagande av visumkrav för turister eller uttalad gemensam uppmuntran från statsledare till medborgare att samarbeta eller samverka med övriga länder.

Den tredje kategorin är existensen av en stark stat eller en grupp starka stater som driver utvecklingen mot en säkerhetsgemenskap framåt. Adler och Barnett menar att detta är en viktig del av den första fasen en säkerhetsgemenskap genomgår eftersom det krävs ett centraliserat ledarskap för att skapa enighet i nyckelfrågor, stabilitet inom gemenskapen och en känsla av riktning och mening. En eller flera starka ledarstater kan även bidra med rent materiella eller monetära fördelar (Adler & Barnett, 1998:52-53). I fallet EU var detta en grupp stater snarare än en enskild. Belgien, Frankrike, Italien, Luxemburg, Västtyskland och Nederländerna, som ofta refereras till som ”de sex”, utgjorde kärnan för det europeiska samarbetet och integrationen i säkerhetsgemenskapens tidigaste skede. Även Storbritannien brukar nämnas som betydelsefull, eftersom staten såg som ledare för de övriga inkluderade staterna som låg utanför kärnan. Dock räknas landet inte till den inre cirkeln (Wæver, 1998:84). Ledarnationen i ASEAN:s tidiga skede var framförallt Indonesien, speciellt slutet på konflikterna och spänningarna mellan såväl Malaysia och Indonesien som Singapore och Indonesien påverkade möjligheterna för ASEAN att grundas. Organisationen är dock byggd på konsensus och generellt pådriven av samtliga fem nationer som gemensamt grundade ASEAN (Acharya, 2001:48-49). Med bakgrund i detta operationaliseras den tredje kategorin till att en eller ett flertal stater ofta eller alltid krediteras som frambringande eller pådrivande till handlingar eller processer som genomförs inom gemenskapen. Ytterligare en aspekt av operationaliseringen är om det framkommer att en eller ett flertal stater ofta eller alltid bidrar med mest materiella eller monetära resurser för att genomföra framtagna handlingsplaner.

Den fjärde och sista kategorin är kopplad till identitet. Adler och Barnett hävdar att en gemensam identitet som grundas i sociala och kulturella attribut är en av de centrala faktorerna som leder till att ett samarbete kan bli mer än en försvarsallians. Likheter i kultur, politik, ideologi och andra samhällsområden främjar utvecklingen av den gemensamma identiteten för säkerhetsgemenskapen (Adler & Barnett, 1998:51). Uppkomsten av EU visar dock hur trots att en gemensam identitet är viktig måste den inte överskugga den nationella identiteten. Den europeiska identiteten som säkerhetsgemenskapen skapas ur kan existera parallellt med redan etablerade nationella identiteter. I ett tidigt skede drevs utvecklingen av den gemensamma europeiska identiteten på genom att framhålla att alla västeuropeiska stater satt i samma båt ekonomisk och säkerhetspolitiskt efter

andra världskriget. Dessutom sattes ord på Europas gemensamma och krigiska historia som man nu skulle ta avsteg från tillsammans (Wæver, 1998:82-83, 93-94). EU och den europeiska säkerhetsgemenskapen bygger också på de två ideologier som anses mest troliga att skapa säkerhetsgemenskaper ur: liberalism och demokrati, eftersom de är de som bäst frambringar förväntningar på att förändring sker utan våldsanvändning (Adler & Barnett, 1998:40). Trots att länderna som grundade ASEAN var mer olika än de som grundade den europeiska säkerhetsgemenskapen, och att de inte var liberala demokratier utvecklade de gemensamma normer och en gemensam identitet inom säkerhetsgemenskapen. *The ASEAN way* som artikulerades 1976 kom att lägga grunden för den gemensamma identiteten och gemenskapen, men den var inte någonting som existerade innan ASEAN. Visserligen fanns det kulturella likheter mellan staterna innan skapandet av ASEAN, men det var ASEAN som ledde till skapandet av en gemensamhetskänsla och gemensam identitet (Acharya, 2001:28, 31, 47). Denna kategori operationaliseras därför till uttryck för kulturella, politiska, sociala och ideologiska likheter de deltagande länderna emellan. I detta inkluderas såväl rent symboliska meningar som meningar som uttrycker motivation bakom en gemensam handling.

3.2 Material

BRI har producerat en stor mängd textmaterial, allt från bilaterala avtal till detaljplaner för delprojekt och officiella framtidsvisioner. Inom ramen för denna uppsats skulle det inte vara möjligt att tolka och analysera allt detta material, varvid ett urval måste göras. Alan Bryman förklarar att ett urval, om det inte är helt slumpmässigt, måste grundas i att de analysenheter som utgör urvalet har en ”direkt koppling till de forskningsfrågor som har formulerats” (Bryman, 2018:495). Baserat på att denna textanalys ämnar söka efter implikationer som tyder på att en uppkommande säkerhetsgemenskap existerar eftersöks dessa därför i de typer av statliga dokument, kopplade till BRI, där uttryck för dessa implikationer är att förvänta om så skulle vara fallet. Åtta dokument ur tre kategorier har valts ut för analys. Två unilaterala dokument, två multilaterala dokument och fyra bilaterala dokument. Trots att en säkerhetsgemenskap inte uppstår endast ur en stat har unilaterala dokument tagits med eftersom Kinas agerande och vilja som stark stat är avgörande för möjligheten att utveckla en säkerhetsgemenskap. Fler bi- än multilaterala dokument har tagits med eftersom det skrivits fler bilaterala totalt. Detta val ämnar göra urvalet mer representativt för den totala textmassan. Nedan presenteras och motiveras alla analyserade dokument var för sig.

De unilaterala dokument som valts ut är *Vision and Actions on Jointly Building Silk Road Economic Belt and 21st-Century Maritime Silk Road* och *Building the Belt and Road: Concepts, Practice, and*

China's Contribution. Det första av dessa publicerades 2015 och är ett av de första dokumenten som går igenom och förklarar BRI, dess syften och planer, i sin helhet för omvärlden (NDRC, 2015). Det andra dokumentet kan ses som en uppdatering till det första. Det publicerades 2017 och innehåller information om hur implementeringen av BRI fortskrider och vilka framtidsvisioner som finns. Detta är det nyaste dokumentet i sitt slag (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:2). Dessa dokument har valts eftersom de sammanfattar Kinas hållning gentemot BRI vid två tillfällen, ett tidigt i projektet och ett något senare.

Det första av de multilaterala dokumenten är ett gemensamt pressmeddelande från deltagarna vid rundabordssamtalen under *Belt and Road Forum for International Cooperation* som hölls i maj 2017. Utöver Kina deltog 29 statsöverhuvuden från Europa, Sydamerika, Afrika och Asien tillsammans med FN:s generalsekreterare Antonio Guterres, Världsbankens chef Jim Yong Kim och direktören för Internationella Valutafonden Christine Lagarde (FMPRC, 2017). Det andra multilaterala dokumentet är avtalet som grundade AIIB den 29 juni 2015. Syftet med banken är att finansiera infrastrukturprojekt i Asien, framför allt inom ramen för BRI (AIIB, 2015:1, 28-31). Anledningen bakom att just dessa två dokument valts ut är framförallt deras olikheter. Ett pressmeddelande och ett juridiskt avtal är skrivna på olika sätt, men om liknande saker framgår i båda ger det tydliga indikationer. Dessutom är dessa dokument de två som flest andra stater står bakom eller har skrivit under, vilket gör dem intressanta för att förstå Kinas och BRI:s plats i världen.

Fyra bilaterala deklARATIONER har valts ut. För det första, *Joint Press Communique Between the Government of the People's Republic of China and the Government of the Kingdom of Thailand* mellan Kina och Thailand, publicerad på julafton 2014. Detta är den tidigaste bilaterala skrivelsen med koppling till BRI (FMPRC, 2014). För det andra, *China-Philippines Joint Statement* som är det nyaste bilaterala dokumentet vid tidpunkten för denna uppsats författande. Det publicerades den 22 november 2018 efter att president Xi besökt Filippinerna och landets president Rodrigo Roa Duterte (State Information Center, 2018). Att inkludera både det nyaste dokumentet och det äldsta gör att en god spridning i tid kan analyseras för att upptäcka möjliga förändringar eller implikationer som är konsekventa över tid.

För det tredje, *Joint Statement on Strengthening Comprehensive Strategic Partnership between the People's Republic of China and The Republic of Indonesia* som är en skrivelse från 26 mars 2015 mellan Kina och Indonesien när Indonesiens president Joko Widodo besökte Kina för att delta i

Baoa-Forumet och samtidigt avlade statsbesök hos president Xi. Samtal mellan höga politiska ledare för staterna utmynnade i dokumentet (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). För det fjärde, *Joint Declaration on New Stage of Comprehensive Strategic Partnership Between the People's Republic of China and the Republic of Kazakhstan* mellan Kina och Kazakstan som undertecknades den 31 augusti 2015 (FMPRC, 2015). Avtalen med Indonesien och Kazakstan är utvalda eftersom det var i dessa länder som president Xi först presenterade de två etapperna som utgör BRI. Därför antas de vara extra betydelsefulla för projektet, och därmed extra intressanta.

4. Analys

Nedan följer uppsatsens analys indelad i fem avsnitt, ett för varje kategori av implikationer och ett sammanfattande.

4.1 Etablering av organisationer och institutioner

Den enda organisationen som etableras och vars etablerande omnämns är Asia Infrastructure Investment Bank, AIIB. Innan grundandet av AIIB uttrycker Kina, i ett tidigt planeringsdokument, en vilja att etablera institutionen för gemensam finansiering av BRI (NDRC, 2015). Eftersom att skrivelsen är unilateral så kan detta enskilt dock inte räknas som ett multilateralt uttryck för en vilja att etablera ekonomiska institutioner. Dock nämns det kommande grundandet av AIIB i det bilaterala uttalandet mellan Kina och Thailand från 2014 där Thailand uttrycker stöd för projektet (FMPRC, 2014). Även i skrivelsen av Kina och Indonesien omnämns AIIB i positiva ordalag och prisas för att främja regional samverkan och ekonomi, trots att banken formellt ej grundats vid tidpunkten för dokumentets framläggande (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). Detta bevisar att det även innan grundandet fanns ett intresse utifrån. Under sommaren 2015 grundas sedan AIIB av 57 stater. Det avtal som beslutat om grundandet av institutionen har för uppsatsen analyserats och faller nästan per automatik in under den första kategorin av implikationer. Dock är organisationen öppen för stater utanför Asien även om dess syfte är att gynna den asiatiska tillväxten (AIIB, 2015:1, 28-31). Att andra länder än de i regionen som antas kunna utvecklas till en säkerhetsgemenskap inkluderas skulle kunna tala mot hypotesen. Samtidigt är det tydligt utskrivet att det är just de asiatiska länderna som ska gynnas av bankens etablerande:

the establishment of the Bank as a multilateral financial institution focused on infrastructure development will help to mobilize much needed additional resources from inside and outside Asia and to remove the financing bottlenecks faced by the individual economies in Asia, and will complement the existing multilateral

development banks, to promote sustained and stable growth in Asia (Ibid.:1).

Alltså är situationen mer nyanserad än bara vem som inkluderas. Att syftet tydlig formuleras som att gynna asiatisk tillväxt kan därmed tolkas som stärkande för hypotesen. NATO tas upp av Wæver som en säkerhetsorganisation som gynnade den västeuropeiska integrationen mot en säkerhetsgemenskap, trots att även stater utanför Europa är medlemmar (Wæver, 1998:84). AIIB skulle därför kunna ses i samma ljus. Trots att banken är öppen för länder även utanför Asien är det Asien som är dess fokus och ska gynnas över andra regioner och stater.

Även efter etableringen av AIIB omnämns banken i två av de analyserade dokumenten. I det bilaterala dokumentet mellan Kina och Kazakstan presenteras etableringen av AIIB som någonting positivt där Kina uttrycker sitt stöd för Kazakstan som en av de stater som är med och grundar institutionen (FMPRC, 2015). Denna implikation faller in under den första kategorin, etablering av institutioner och organisationer, eftersom det uppvisar ett positivt synsätt från de båda staterna på att tillsammans grunda institutioner för ökad ekonomisk samverkan. Även i det senare Kinesiska unilaterala planeringsdokument *Building the Belt and Road: Concepts, Practice, and China's Contribution* refereras till grundandet av AIIB utan att etableringar av andra organisationer eller institutioner tas upp (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:31). I det senare fallet är det dock endast en unilateral skrivelse, och kan inte i sig ses som ett uttryck för en multilateral vilja att etablera multinationella organisationer.

AIIB tas dock inte alls upp i deklARATIONEN mellan Kina och Filippinerna, kanske för att det författades under 2018, tre år efter bankens grundande. Däremot prisas Kinas partnerskap med ASEAN och förhoppningar för fördjupade samarbeten inom partnerskapet i framtiden uttrycks (State Information Center, 2018). Liknande uttryck återfinns i uttalandet från Kina och Indonesien. Samarbetet mellan Kina och ASEAN prisas och beskrivs som positivt för stabilitet, fred och tillväxt i regionen. Båda sidor uttrycker en vilja att se ökad samverkan inom ramen för partnerskapet (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). Även i den kinesisk-thailändska skrivelsen refereras till partnerskapet med ASEAN och de båda staterna bekräftar sitt ”commitment to deepening cooperation in various fields and further enhance the ASEAN-China strategic partnership so that it continues to serve as an anchor of peace and stability in the region” (FMPRC, 2014). Dessa är inte etableringar av en ny organisation, men kan tolkas som en vilja att ytterligare inkludera och integrera Kina i det redan existerade ASEAN och faller därför in under den första kategorin av implikationer. I dokument författat under världsledarnas rundabordssamtal 2017 saknas helt uttryck

som passar in i den första kategorin (FMPRC, 2017).

4.2 Koordinering av relationer

Denna andra kategorin av implikationer förekommer överlägset flest gånger i de analyserade dokumenten. I de bilaterala avtalen finns de tydligaste preciseringarna av hur exakt relationerna koordineras, på vilket sätt transaktioner förenklas och vad de säkerhetsfrämjande åtgärderna konkret innebär. I avtalet mellan Kina och Kazakstan inkluderar gemensamma åtgärder för att stärka säkerheten ett bekräftande av att landsgränserna mellan de båda länderna respekteras och står fast trots historiska dispyter (FMPRC, 2015). Dessutom åtar sig de båda staterna att samarbeta för att stävja terrorism, extremism, separatism och organiserad brottslighet i regionen. De beskriver utförligt att,

The Two Sides [Kina och Kazakstan, förf. anm] will continue carrying out close cooperation within bilateral and multilateral frameworks, strengthening cooperation in information exchange and other aspects between the defense departments and law enforcement departments, safeguarding the security of important activities, joint economic projects and energy facilities, combating the "three evil forces" and cross-border, economic and criminal crimes. The Two Sides will strengthen control over China-Kazakhstan border, preventing and combating terrorists entering or going out of the border areas and cross-border smuggling of arms and ammunition, and will sign the "Safeguard Agreement Between the Government of the People's Republic of China and the Government of the Republic of Kazakhstan on Safety and Legal Order within Khorgos International Center for Boundary Cooperation" within this year (Ibid.).

Frågan om den gemensamma säkerheten bemöts alltså i deklARATIONEN. De båda staterna uppvisar enighet i att de kan effektivisera upprätthållandet av den gemensamma säkerheten genom att fördjupa sitt samarbete ytterligare, framför allt när det kommer till tryggheten av landsgränserna.

Att trygga gränser är ett återkommande tema. I den Kinesisk-Indonesiska skrivelsen lyfts samarbete inom lag och ordning fram, till exempel arbete mot drogsmuggling och internationell terrorism samt samverkan vid gränspassager. Övrig bilateral polisiär och militär samverkan ses också i ett positivt ljus eftersom det antas kunna stärka båda staternas kapacitet och kompetens att hantera framförallt gränsöverskridande brottslighet. Även informationsdelning och militärmateriell koordinering ses som framtida utvecklingar av relationen mellan staterna (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). Den bilaterala deklARATIONEN mellan Kina och Filippinerna tar också upp säkerhetssamarbeten och

-åtgärder som ökad samverkan vid bekämpning av transnationell brottslighet, militärt samarbete för att bidra till fred och stabilitet i regionen, utlämningsavtal för brottslingar samt informationsutbyte och gemensam kompetensutveckling för att stävja terrorism (State Information Center, 2018). Även mellan Kina och Thailand beskrivs samarbeten för att motverka transnationell brottslighet, terrorism och trafficking i området kring Mekongfloden som något de båda länderna vill utveckla. Försvarssamarbeten i form av gemensamma militärövningar tas också upp som en positiv erfarenhet att ytterligare fördjupa och stärka (FMPRC, 2014). I samtliga bilaterala deklARATIONER återfinns alltså gemensamma säkerhetsåtgärder fokuserade på gränsöverskridande brottslighet. Att på detta sett samarbeta mot transnationell brottslighet påminner mycket om den typ av samarbete som ASEAN:s medlemmar ägnade sig åt redan tidigt och som ökade gemensamhetskänslan i det fallet (Acharya, 1998:203-204).

Dispyten i Sydkinesiska havet tas specifikt upp i två av dokumenten. Trots att Kina och Filippinerna inte är överens i frågan manas till lugn, återhållsamhet, diplomatiska lösningar och upprätthållandet av goda relationer inom andra områden,

Both sides exchanged views on issues regarding the South China Sea, and reaffirmed that contentious issues are not the sum total of China-Philippines bilateral relations and should not exclude mutually beneficial cooperation in other fields. Both sides also reaffirm the importance of maintaining and promoting regional peace and stability, freedom of navigation in and over-flight above the South China Sea. Both sides stay committed to addressing disputes by peaceful means, without resorting to the threat or use of force, through friendly consultations and negotiations by sovereign states directly concerned (State Information Center, 2018.).

Den ovan citerade delen av uttalandet påvisar tydligt en vilja att inte låta denna gränsdispyt påverka relationen mellan staterna i andra frågor. Fred och stabilitet används också för att motivera detta. Den gemensamma säkerheten och de relationer som byggts upp är alltså viktigare än att med våld hävda sin rätt. I deklARATIONEN mellan Kina och Indonesien tas Sydkinesiska havet upp på liknande sätt. Båda staterna bekräftar vikten av att på fredlig väg nå en lösning och att implementera de multilaterala överenskommelser som förhandlats fram (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015).

De övriga implikationerna som faller under kategori två rör främjande och förenklande av transaktioner. En lång rad åtgärder presenteras i skrivelsen mellan Kina och Kazakstan, till exempel ömsesidig assistans med att hantera visumansökningar relaterade till gemensamma projekt,

förbättringar av det juridiska ramverket som styr den bilaterala handeln, pådrivande i att grunda kulturcenter i varandras länder samt utveckla och utöka inbördes samverkan mellan myndigheter på regional och lokal nivå (FMPRC, 2015). Det framkommer tydligt att ökad koordinering av relationen för att uppnå ökade transaktioner och samarbeten upplevs önskvärt för både Kina och Kazakstan. I deklARATIONEN av Kina och Filippinerna utlovas till exempel påskyndning av redan påbörjade satsningar att investera i varandras ekonomier, framför allt från Kinas håll med syfte att "enhance two-way trade balance". Andra åtgärder är att uppmuntra medborgare att turista och semestra inbördes och uppmana flygbolag att öka frekvensen på flygresor mellan länderna, uppmana utbildningsmyndigheter att samverka för utbyten av utbildning på olika nivåer samt förenkla för filippinska engelsklärare att arbeta i Kina (State Information Center, 2018).

Kina och Thailand uttrycker sina mål på liknande sätt. Infrastrukturprojekt som vägar tas upp som sätt att förenkla för handel och turism, dessutom ska valutaväxling underlättas och kinesiska clearing-banker etableras i Thailand för att underlätta handel och investeringar. Offentliga samarbeten på lokal nivå tas också upp som sätt att stärka relationerna mellan länderna, men framförallt mellan dess invånare. Ett mål på 5 miljoner turister internt inom två år artikuleras, vilket ska nås genom ovan nämnda åtgärder (FMPRC, 2014). Samma mönster följs i skrivelsen mellan Kina och Indonesien. Till exempel beskrivs åtgärder som ökad samverkan vid beskattningar, gemensamt arbete för en frihandelszon i Asien-Oceanien, utbyten och språkutbildningar för studenter, ett borttagande av visumkrav vid inresa till Indonesien för kineser och uppmuntran till inhemska företag att investera i grannlandet (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). Denna långa rad av åtgärder i samtliga bilaterala dokument täcker in flera samhällssektorer och tyder på en genomgripande vilja att interageras på flera plan. Målen är både att förenkla för transaktioner som utförs idag och att lägga en grund för framtida transaktioner. Det som samtliga bilaterala deklARATIONER har gemensamt är att de innehåller åtgärder på både låg och hög politisk nivå och därigenom tyder på en djupgående förändring i relationerna mellan länderna, en förändring som leder mot ökad integration på flera plan.

Framför allt är det åtgärder för koordinering av transaktioner som är framträdande i pressmeddelandet från rundabordssamtalen och faller inom kategori två av implikationer. Även om inga bindande åtaganden görs så uttrycks en beslutsamhet när det kommer till aspekten att just förenkla för och främja transaktioner. I huvudsak är dessa kopplade till ekonomi och tillväxt, till exempel: "We reaffirm our shared commitment to build open economy, ensure free and inclusive trade, oppose all forms of protectionism including in the framework of the Belt and Road Initiative"

och "Expanding trade by nurturing new areas of trade growth, promoting trade balance and promoting e-commerce and digital economy, welcoming the development of free trade areas and signing of free trade agreements by interested countries". Andra åtgärder som lyfts inkluderar främjande av innovationssamarbete, förbättring av multi- och bilaterala informations- och samarbetskanaler för att lättare kunna koordinera större projekt och tullsamarbeten som harmoniserade regelverk och informationsutbyte (FMPRC, 2017). Dessa åtgärder är dock inte lika konkreta som de som presenteras i de bilaterala dokumenten, utan framstår som mer visionära. Förmodligen beror detta på att ett stort antal stater såväl som tre mäktiga internationella organisationer, som alla har olika roller att spela i BRI, står bakom den. För att täcka in så många aspekter som möjligt hålls abstraktionsnivån förmodligen hög. Detta är ju inte heller ett bindande avtal där konkretisering krävs, utan mer ett dokument som ritar upp konturerna för BRI. Trots detta så framstår ökade transaktioner som någonting viktigt som ska främjas, framförallt frihandel är centralt för detta.

I det andra multilaterala dokumentet, avtalet för AIIB:s grundande, finns det däremot inskrivet ett fåtal konkreta förenklingar av transaktioner mellan medlemmarna. Särskilt nämns hur AIIB kommer att hantera samtliga valutor utan restriktioner samt hur bankens tillgångar kommer att vara undantagna tull mellan medlemmarna (AIIB, 2015:12, 25). Dessa åtgärder öppnar specifikt upp för inkludering och enklare handel mellan medlemmarna, vilket är en viktig del av transaktionerna som kan bygga en säkerhetsgemenskap.

Båda de unilaterala planeringsdokumenten innefattar ett stort antal områden inom vilka Kina vill se en koordinering av relationerna mellan staterna som är delaktiga i BRI. I det äldre dokumentet beskrivs till exempel hur de vill förenkla ansökan för turistvisum mellan BRI-länderna, etablera systemstöder för utbyten, diskutera möjligheterna att upprätta en frihandelszon, koordinera strategier för ekonomisk utveckling (NDRC, 2015). I det senare dokumentet är det också denna typ av implikationer som dominerar. Bland annat tas upp hur frihandelsavtalet mellan Kina och ASEAN förbättrats, att samtal om frihandel pågår mellan Kina och nio andra stater och regionala organisationer, att ett snabbspår har införts för förtullande av jordbruksvaror från Kazakstan, Kirgizistan och Tadzjikistan i kinesiska hamnar, att 54 länder har skrivit under avtal om skattefrihet kopplat till BRI med Kina, ett valutaväxlingsavtal mellan Kina och 22 stater och organisationer samt att visumkrav helt slopats eller förenklats mellan Kina och över 70 andra stater (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:20, 26, 29, 33, 47-48). Båda dokumenten tar alltså upp liknande typer av åtgärder för att förenkla för flytt av varor, kapital och individer över nationsgränserna inom

BRI och på så sätt förbättra möjligheterna för transaktioner. Dessa åtgärder känns också igen från de bilaterala dokumenten.

En aspekt av transaktioner som endast förekommer i det senare unilaterala dokumentet är de politiska interaktionerna som pågår mellan länderna inom BRI. Det skrivs ut att "High level visits between B&R countries have provided a strong political driving force for the initiative" (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:49) vilket också kan kopplas till förenkling av transaktioner enligt säkerhetsgemenskapsteorin. I praktiken syns detta i deklARATIONEN mellan Kina och Indonesien där följande formulering som betonar vikten av politisk interaktion på högsta nivå återfinns:

the two sides agreed to maintain high-level exchanges, enhance interaction and communication between the Leaders of the two countries, develop a master plan for bilateral relations and conduct timely exchange of views on bilateral relations and issues of shared interest to promote mutual trust and build up consensus (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015).

Adler och Barnett betonar ju hur viktigt det är för säkerhetsgemenskapens utvecklande att politiska eliter driver på utvecklingen och att utbyte sker på politisk nivå (Adler & Barnett, 1998:43). Därför är det relevant att sådana formuleringar finns både i unilaterala och bilaterala dokument om BRI. Detta tyder på att det är någonting som tas i beaktande och stärker därmed hypotesen.

Dessutom tas gemensam säkerhet upp som en av BRI:s pusselbitar. I det äldre dokumentet finns den svepande formuleringen: "Countries should work in concert and move towards the objectives of mutual benefit and common security" (NDRC, 2015). Det nyare dokumentet hänvisar till genomförda säkerhetsåtgärder som gemensam kustbevakning mellan Kina, Vietnam och Filippinerna, och marint samarbete mellan Kina och Pakistan för att stävja brottslighet till havs (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:40). Även i det nyare dokumentet återfinns lösa formuleringar när visionen för vad BRI säkerhets- och fredsmässigt kan bidra med: "It is a community pursuing peace on the basis of common, comprehensive, cooperative and sustainable security and striving for a world where all countries respect each other's core interests and resolve disputes peacefully" (Ibid.:54). Här finns tydliga kopplingar till säkerhetsgemenskapsteorin, till exempel målet stabil säkerhet och att kunna lösa oenigheter på fredligt vis. Det som talar emot säkerhetsgemenskapsteorin är att hela världen inkluderas istället för en viss region. Detta går att

tolka som ett avsteg från teorin, eller som att Kina har större ambitioner än vad som antagits. Att syftet skulle vara att innesluta alla världens stater i en säkerhetsgemenskap genom BRI ter sig dock allt för ambitiöst för att vara genomförbart inom överskådlig framtid.

4.3 Pådrivande central stat eller grupp

Den tredje kategorin framträder tydligast i de dokument som kinesiska staten själv står bakom. Kina är i centrum för BRI och den stat som föreslår hela operationen och allt det för med sig. Utöver att ligga bakom förslaget indikerar Kina i det äldre dokumentet att de kommer stötta deltagande länder ekonomiskt "We will support the efforts of governments of the countries along the Belt and Road and their companies and financial institutions with good credit-rating to issue Renminbi bonds in China" (NDRC, 2015). Med all önskvärd tydlighet framträder Kina som ledarnationen för projektet, samtidigt som de är beredda att axla en stor kostnad för det. I skrivelsen beskrivs till och med hur "China is committed to shouldering more responsibilities and obligations within its capabilities, and making greater contributions to the peace and development of mankind" (Ibid.).

Implikationer för den tredje kategorin återfinns också flerfaldigt i det nyare dokumentet. Redan på första sidan slås ann hur BRI "showcases the fact that China, as the largest developing country and the world's second largest economy, shoulders its wider responsibilities in promoting international economic governance toward a fair, just and rational system" (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:1). Detta påstående är ett tydligt sätt för Kina att själva ta på sig äran för projektet. Även monetärt tar Kina ansvar och bidrar till BRI. I dokumentet beskrivs hur kinesiska företag investerat över 18 miljarder amerikanska dollar i 20 länder inom BRI för att konstruera speciella ekonomiska zoner i handels- och samverkanssyfte samt hur kinesiska banker lånat eller investerat över 200 miljarder amerikanska dollar för projekt kopplade till BRI i länder som deltar (Ibid.:28, 32-33). Kina står, i alla fall enligt den egna staten, för både visionerna och notan. På så sätt utgör landet den centrala stat som driver detta integrationsprojekt framåt, både ekonomiskt och politiskt. I dessa två dokument framställs Kinas roll som ännu mer betydelsefull än i övriga dokument.

Även i avtalet om AIIB framstår Kina som drivande och central. Den kinesiska regeringen förklaras vara bankens förvaltare och huvudkontoret ska ligga i huvudstaden Peking (AIIB, 2015:5, 19). I och med detta placeras Kina i centrum för AIIB trots att de inte direkt krediteras för dess grundande. Det är underförstått att utan Kina hade AIIB inte kunnat bildas och att Kina även tar fortsatt ansvar för dess drift i och med huvudkontorets placering. Den enda delen som skulle kunna tolkas som fallande inom den tredje kategorin i skrivelsen från rundabordssamtalen är den absolut sista

punkten, ”We congratulate China on successfully hosting the Belt and Road Forum for International Cooperation” (FMPRC, 2017). Här pekas Kina ut som den drivande staten bakom sammankomsten. Detta är inte oväntat, Kina är ju staten som lanserat både BRI och stod som värd för det forum pressmeddelandet togs fram efter, men utpekades inte som finansiellt bidragande eller drivande bakom BRI. Kinas roll beskrivs inte lika utförligt i de multilaterala dokumenten som i de unilaterala, vilket inte är oväntat. Att Kinas insatser ändå nämns specifikt i båda dokumenten kan ses som ett uttryck för att resterande länder gått med på att låta Kina vara den ledande staten i projekten. Inte på någon punkt i de multilaterala skrivelserna uttrycks dock att Kina bidrar mycket ekonomiskt, vilket de unilaterala dokumenten tog upp.

I deklARATIONEN mellan Kina och Filippinerna framstår Kina som den ledande staten i relationen, framför allt ekonomiskt. I deklARATIONEN tas upp hur Kina bekostat filippinska drog rehabiliteringscenter och fiskodlingar. Dessutom beskrivs att Kina lovat bekosta ytterligare 50 akademiska stipendier årligen för filippiner under de kommande tre åren samt uppmuntrar till unga filippinska forskare att utbilda sig och arbeta i Kina under landets nya forsknings satsning (State Information Center, 2018). Här framträder Kina som den ekonomiskt starka i relationen, som både stöttar det svagare Filippinerna och driver relationen framåt. Även i uttalandet från Kina och Thailand framstår Kina som mest drivande och ekonomiskt bidragande. För det första uttrycks från Thailands sida stöd och positivism för BRI och AIIB som båda beskrivs som kinesiska initiativ. För det andra poängterar Thailand att Kina kan bidra till utvecklingen av framförallt hälso- och anti-trafficking arbete i regionen. För det tredje uttrycks en tacksamhet för att Kina investerat i Thailand. Att ”The Thai side welcomed the increased Chinese investment in Thailand, especially in greater value-added industries” (FMPRC, 2014) kan tillsammans med övriga uttryck inte tolkas på annat sätt än att det är Kina som är den starka parten i relationen. Speciellt eftersom liknande beskrivningar av Thailand från Kinas sida saknas (Ibid.).

Relationen mellan Kina och Kazakstan framställs som mer balanserad. Den enda plats där Kina krediteras för BRI följs upp av att Kazakstan krediteras för projektet *Bright Road*. Projektet beskrivs sammanfalla och komplettera varandra (FMPRC, 2015). Att tolka detta som att en av staterna tilldelas mer av en ledarroll än den andra är svårt att motivera, istället verkar de måna om att gemensamt ta ansvar och ära för dessa två länkade projekt. Även relationen mellan Kina och Indonesien presenteras som mer i jämvikt. BRI beskrivs visserligen som president Xis idé, men i samma mening beröms president Widodo för sin marina strategi som sägs komplettera BRI. Till skillnad från i deklARATIONEN med Kazakstan finns dock indikationer på att Kina bidrar mer monetärt

till relationen med Indonesien. Meningen ”China will continue to provide financing support for Indonesia's infrastructure construction and large projects through bilateral and multilateral financial channels” (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015) uppenbara tolkning är att det är Kina som är den ekonomiskt starka och bidragande av de båda staterna.

4.4 Uttryck för likheter

När det kommer till den sista kategorin, gemensam identitet, finns inte lika mycket att hämta. Flera av dokumenten innehåller formuleringar om likhet och enighet på global nivå snarare än regional. I inledningen till *Vision and Actions on Jointly Building Silk Road Economic Belt and 21st-Century Maritime Silk Road* framhålls endast att ”the Silk Road Spirit is a historic and cultural heritage shared by all countries around the world” (NDRC, 2015). Detta påstående är visserligen länkat till kulturell identitet och lika kultur, men det inkluderar hela världen, inte endast det område som geografiskt faller inom ramen för BRI. Påståendet framträder mer som ett stilistiskt grepp än ett propsande på de gemensamma kulturella drag som finns inom länderna som omfattas av BRI. Även Kinas nyare unilaterala skrivelse innehåller denna typ av generella formuleringar såsom: ”the common interests of humanity are fundamental to every nation and country and depend on the development of a community of shared future” (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:54) eller ”It showcases a positive vision that the Chinese Dream is interconnected with the world dream and all countries work together to build a human community of shared destiny” (Ibid.:5). Inga av dessa påståenden tar upp några specifika likheter eller kan sägas syfta till att bringa samman en viss region eftersom det målas så brett.

Det tydligaste exemplet på hänvisning till en gemensam ideologi hämtas ur deklARATIONEN mellan Kina och Indonesien och är en referens till 60-års jubileet av Bandungkonferensen.

The two sides shared the view that the Bandung Conference was a historical international conference held independently by Asian and African countries, and it rallied developing countries around the great banner of unity, self-reliance, the struggle against colonialism and hegemonism as well as the promotion of world order based on peace, independence, and social justice (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015).

Kina och Indonesien enas alltså som asiatiska länder under utveckling, med en gemensam historia av kolonialism och en gemensam framtid av tillväxt, självständighet och enighet. I dokumentet hänvisas också till Indonesien och Kina som två stora utvecklingsländer som har mycket att vinna på samma typ av utveckling och som därför borde hålla ihop (Ibid.). Ett sådant tydligt uttryck för

gemensam ideologi återfinns inte i något av de andra dokumenten. Återkopplingen till en gemensam och vänskaplig historia är dock inte unikt.

I fyra av dokumenten beskrivs specifikt en historia av vänskap med en viss region eller land. Deklarationen med Filippinerna är ett av dessa dokument som inleds med att fastslå att ett bilateralt möte mellan presidenterna Xi och Duterte har hållits ”wherein they recalled the history of friendly exchanges between China and the Philippines” (State Information Center, 2018). Även i uttalandet mellan Kina och Thailand åkallas gammal vänskap när den kommande 40-årsdagen av diplomatiska relationer mellan staterna nämns som ett ypperligt tillfälle att stärka och fördjupa vänskapen (FMPRC, 2014). Ett jubileum för diplomatiska relationen firas också mellan Kina och Indonesien vilket tas upp i deras gemensamma skrivelse. I det fallet firas 65 år och man är överens om att festliga aktiviteter ska hållas i båda länderna samtidigt som relationen ska fördjupas (Kinesiska Ambassaden Indonesien, 2015). Dessa är inte rena uttryck för kulturella, politiska, ideologiska eller sociala likheter, men är ändå en åminnelse om att goda relationer och utbyten funnits länge mellan länderna och att de därigenom delar historia med varandra. Att hävda att de talar för hypotesen är dock svårt.

Det tredje dokumentet är det unilaterala *Building the Belt and Road: Concepts, Practice, and China's Contribution*. I en mening uttrycks en gemenskap i mer specifika termer än övriga: ”China and Africa have a deep traditional friendship” står det skrivet innan det afrikanska deltagandet i BRI sammanfattas (Office of the Leading Group for the BRI, 2017:56). Detta kan tolka som ett uttryck för likheter i tradition och kultur mellan Kina och de afrikanska länderna. En viss gemensam historia med Centralasien tar sig också uttryck när det beskrivs hur dragningen av BRI bygger på den historiska sidenvägens sträckning. Dock inkluderas inte uttryckligen några andra länder än Kina i den historiska tillbakablicken som är kortare än en mening (Ibid.:9). I båda dessa dokument saknas dock den tydliga poängtering av gemensamma nämnare som eftersöks. Det saknas indikationer på att någon större likhet i någon av de eftersökta kategorierna poängteras i dokumenten.

I skrivelsen mellan Kina och Kazakstan återfinns i de avslutande styckena en hänvisning till 70-års jubileet av andra världskrigets slut där minnet av de heroiska vinnarna ska frambringa fred (FMPRC, 2015). En tolkning är att detta är ett uttryck för en gemensam historia hos de båda länderna som tillhörande den vinnande sidan. Dock omnämns inga gemensamma gärningar under kriget, inte heller används detta retoriskt för att frambära en tydlig historisk gemensamhetskänsla mellan Kina och Kazakstan. Därför är det svårt att kategorisera detta som implikationer för likheter

i kultur, politik, ideologi eller samhälle.

Inga av de förväntade implikationerna återfinns heller i skrivelsen från rundabordssamtalen. Istället uttrycks nästintill det omvända, “Acknowledging the natural and cultural diversity of the world and recognizing that all cultures and civilizations can contribute to sustainable development”(FMPRC, 2017). Mångfalden beskrivs i positiva ordalag, men inget försök görs att framhäva likheter mellan de deltagande staternas kulturer, ideologier eller dylikt. Att betona mångfald istället för likhet går tvärtemot säkerhetsgemenskapsteorins förväntningar. *Articles of Agreement* för AIIB saknar helt uttryck för likheter, och skillnader, inom någon av områdena inkluderade i kategori fyra (AIIB, 2015). Detta är dock inte ett policydokument utan ett juridiskt avtal, varvid det inte är förvånande att sådant saknas.

4.5 Sammanfattning

Implikationer som faller inom den första kategorin återfinns i samtliga dokument förutom skrivelsen från rundabordssamtalen 2017. Framför allt rör dokumenten etableringen av den ekonomiska institutionen AIIB som prisas i såväl bi- som unilaterala skrivelser både innan och efter dess grundande. Att det i det grundande dokumentet framgår att det främst är asiatiska länder som ska skörda frukterna gör att etableringen och organisationen som helhet kan kategoriseras som en implikation som talar för hypotesen. En ytterligare aspekt som faller inom den första kategorin är att samtliga bilaterala dokument mellan Kina och ett ASEAN-medlemsland (Filippinerna, Indonesien och Thailand) beskriver samarbetet mellan Kina och ASEAN som positivt och något som bör fördjupas. Trots att detta inte helt täcks in av operationaliseringen etablering av nya organisationer så är det relevant att notera. Om BRI skulle leda till att Kina inkluderas i ASEAN så skulle Kina upptas i en redan existerande säkerhetsgemenskap.

Implikationer för den andra kategorin som kan räknas till koordinering av relationer med säkerhetsmotiv återfinns i samtliga bilaterala deklARATIONER. Framförallt finns ett fokus på gränsöverskridande brottslighet och gränsbevakning, vilket överensstämmer med åtgärder som genomfördes i ASEAN:s tidiga skede. Gränsdispyten i Sydkinesiska havet omnämns också i två av dokumenten (Kina med Filippinerna respektive Indonesien). Det tas upp som en fråga som behöver lösas fredligt för den gemensamma säkerheten, vilket väl stämmer in på det som en säkerhetsgemenskap står för samtidigt som det kan tolkas som en implikation för att koordinera relationer för att gynna gemensam säkerhet. Allt detta stärker hypotesen att BRI befinner sig tidigt i den uppkommande fasen av en säkerhetsgemenskap. Även de båda unilaterala kinesiska

dokumenten tar upp åtgärder för att stärka säkerheten i regionen tillsammans med sina grannländer. Att inga liknande säkerhetsgynnande åtgärder presenteras i dokumentet från rundabordssamtalen kan ses som något som talar emot hypotesen. Det dokumentet är dock mycket generellt och inkluderar stater med varierade geografisk närhet till varandra vilket gör formuleringar om gränsöverskridande brottslighet liknade de som återfunnits i de bilaterala dokumenten mindre sannolika.

Implikationer som tyder på koordinering av relationer för att främja transaktioner återfinns i samtliga dokument. Alla de analyserade dokumenten innehåller åtgärder för att främja handel som är en viktig form av transaktion. Samtliga bilaterala skrivelser tar också upp åtgärder som gynnar andra former av transaktioner, till exempel visumfrihet för att förenkla rörligheten eller språkutbildningar för studenter för att främja kommunikation. Även de två unilaterala dokumenten tar upp denna typ av transaktionsfrämjande åtgärder. Intressant är att även transaktioner i form av kommunikation mellan politiska eliter tas upp i det senare av de unilaterala dokumenten samt den kinesisk-indonesiska deklARATIONEN. Sammanfattningsvis finns implikationerna för förenkling av transaktioner i överflöd, vilket stärker hypotesen.

I de båda unilaterala dokumenten återfinns ett stort antal passager som ger Kina äran för BRI och beskriver hur Kina ekonomiskt bidrar för att förverkliga projektet. Det är tydligt att Kina vill se sig själv som ledarnationen för projektet. I sig är detta dock inte implikationer som stärker hypotesen; det räcker inte att utropa sig själv till ledare, andra stater måste också gå med på det. Kina framstår som en central spelare i dokumentet som grundar AIIB, och tackas även specifikt i dokumentet från rundabordssamtalen. Dessa är dock inga starka uttryck för att Kina är speciellt pådrivande eller monetärt stödjande. När de ses tillsammans med de bilaterala dokumenten framkommer dock en bild där Kina står i centrum. Samtliga bilaterala skrivelser utom den mellan Kina och Kazakstan beskriver hur Kina bekostar gemensamma projekt eller på annat sätt stödjer sitt grannland ekonomiskt. I deklARATIONEN mellan Kina och Thailand beskrivs Kina även som drivande av BRI. När sådana formuleringar återfinns i andra bilaterala dokument följs de genast upp av relaterade projekt som tillskrivs ledarna för de andra staterna. Sammantaget tyder många av implikationerna på att Kina både accepterats som den drivande staten bakom projektet, och tar mycket av notan för de samarbeten som ingås, vilket stärker hypotesen. Detta är dock inte entydigt vilket försvagar hypotesen något.

Endast ett uttryck för likhet i någon av kategorierna, kulturella, politiska, sociala och ideologiska,

återfinns i de analyserade dokumenten. Det rör gemensam ideologi och finns i skrivelsen mellan Kina och Indonesien. Annars återfinns ingenting som stödjer hypotesen. Uttryck för en gemensam eller vänskaplig historia återfinns i samtliga bilaterala dokument, men ingenting som närmare går in på likheter i någon form. Detta stärker inte hypotesen. De unilaterala dokumentens fokus på global enighet och likhet kan inte heller ses som stärkande för hypotesen att BRI är en uppkommande säkerhetsgemenskap. Att mångfald och olikhet betonas och beskrivs i positiva ordalag i skrivelsen från rundabordsamtalen kan tolkas som någonting som talar rakt emot hypotesen. Kort sagt stärks inte hypotesen av de implikationer som funnits i denna kategori.

5. Avslutning

5.1 Slutsatser

Det framkommer ett tydligt mönster i textanalyserna. De första tre kategorierna återfinns i närmast samtliga dokument, medan den fjärde kategorin, likheter och gemensam identitet lyser med sin frånvaro. Det ser ut som att Kina med BRI visserligen är villiga och ivriga att samarbeta och koordinera politik och relationer med andra stater, men inte uppfattar sina grannländer som lika sig själva. Kulturcenter och utbyten nämns i många av dokumenten, men detta tyder snarare på ett medvetande om en skillnad än ett sökande efter likheter. Dock har projektet en ledare och finansär i form av just Kina, som kan se till att BRI drivs framåt under det långa projektets gång. Dessutom har en multilateral ekonomisk institution etablerats för att bekosta BRI och andra, länkade, infrastrukturprojekt i Asien. Alltså finns det aspekter av analysen som talar för, och aspekter som talar emot den uppställda hypotesen. Baserat på att en av kategorierna av implikationer, den länkade till identitet, knappt återfinns i de analyserade dokumentet bedöms BRI inte vara en uppkommande säkerhetsgemenskap, alltså förkastas hypotesen. Samtidigt är det inte uteslutet att BRI på sikt ställer upp gemensamma normer och skapar uttryck för en gemensam kultur och ideologi vilket skulle kunna göra att en säkerhetsgemenskap utvecklas.

För att återgå till och besvara frågeställningen *Hur kan BRI förstås som ett projekt som kan leda till ökad och stabiliserad fred i Asien?* med ett entydigt svar hade ett entydigt resultat behövts. Nu går det inte att säga säkert om BRI kommer kunna utvecklas till en uppkommande säkerhetsgemenskap inom den närmaste framtiden, samtidigt som det inte med säkerhet går att hävda motsatsen. Vad som kan sägas är däremot att sättet som BRI skulle kunna leda till ökad fred genom en säkerhetsgemenskap kräver mer fokus på likheter i identitet och åtgärder som främjar skapandet av en gemensam sådan. Utöver gemensam identitet finns dock många likheter mellan BRI och EU

eller ASEAN. Givet att det är en lång och långsam process att utveckla en säkerhetsgemenskap så uppfyller BRI ändå många av de indikationer som finns i ett tidigt stadium. Därmed kan sägas att förutsättningarna finns för en säkerhetsgemenskap, men den kan inte utvecklas utan kultivering av en gemensam identitet. I fallet ASEAN ritades de gemensamma riktlinjerna för identiteten och *The ASEAN Way* upp först nio år efter grundandet av organisationen. BRI kungjordes för drygt fem år sedan. Om intresset för en gemensamhetskänsla i form av identitet väcks och närs kan projektet följa i ASEAN:s fotspår. I annat fall så kommer BRI att, även i framtiden, sakna en av förutsättningarna för att kunna bidra till fred och stabilitet i Asien genom att bli en säkerhetsgemenskap.

Den aktiva regionala samverkan som Acharya efterfrågar från Kina, och som han anser krävs för att Kina ska kunna bli Asiens ledarnation, kan dock vara på god väg att uppnås. Implikationerna som talade för koordinering av politiska åtgärder och återfanns i analysen var många. Dessutom finns indikationer på att Kina närmar sig ASEAN. Av detta kan slutsatsen att Kina aktivt arbetar för att öka sitt deltagande i regional samverkan dras. Det finns fortfarande stora skillnader mellan Kina och ASEAN, men av undersökningen har också likheter framkommit som har BRI som grund. Kanske utspelar sig nu det Acharya beskrev, Kina blir mer som ASEAN och får därför mer regional legitimitet.

5.2 Fortsatt forskning

Av de tvetydiga slutsatserna blir det uppenbart att mer forskning behövs på området. En möjlig vinkling av forskningsproblemet är att undersöka hur och om relationerna mellan Kina och andra asiatiska länder som deltar i BRI förändrats sedan projektets början. Att jämföra före och under BRI skulle ge möjlighet att peka ut vilka förändringar som är ett resultat av projektet. Här skulle även deltagande länder kunna jämföras mot varandra, istället för mot Kina, för att se om och hur relationerna mellan de länder som deltar påverkats. Om alla BRI-länder upptas i en säkerhetsgemenskap räcker det ju inte att utveckla goda relationer och en ”förväntan på fredlig förändring” gentemot endast ett land. Självklart är det också intressant att undersöka BRI vid senare tillfällen, både innan och efter dess färdigställande för att se om det sker förändringar och huruvida dessa talar för eller emot att en säkerhetsgemenskap, och därigenom varaktig fred, kan uppnås.

Bibliografi

Empiriskt material

AIIB, *Articles of Agreement*, 29 Juni 2015, Peking.

FMPRC, *Joint Communiqué of the Leaders Roundtable of the Belt and Road Forum for International Cooperation*, publ. 16 Maj 2017,

https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/t1462012.shtml, hämtad 2018-12-12.

FMPRC, *Joint Declaration on New Stage of Comprehensive Strategic Partnership Between the People's Republic of China and the Republic of Kazakhstan*, publ. 31 Aug. 2015,

https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/2649_665393/t1293114.shtml, hämtad 2018-12-12.

FMPRC, *Joint Press Communiqué Between the Government of the People's Republic of China and the Government of the Kingdom of Thailand*, publ. 24 Dec. 2014,

https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjb_663304/zzjg_663340/yzs_663350/gjlb_663354/2787_663568/2788_663570/t1222281.shtml, hämtad 2018-12-30.

Kinesiska Ambassaden Indonesien, *Joint Statement on Strengthening Comprehensive Strategic Partnership between the People's Republic of China and The Republic of Indonesia*, publ. 27 Mar. 2015,

<http://id.china-embassy.org/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm>, hämtad 2018-12-30.

NDRC, *Vision and Actions on Jointly Building Silk Road Economic Belt and 21st-Century Maritime Silk Road*, publ. 28 Mar. 2015, http://en.ndrc.gov.cn/newsrelease/201503/t20150330_669367.html,

hämtad 2018-12-06.

Office for the Leading Group of the BRI, *Building the Belt and Road: Concepts, Practice, and China's Contribution*, Foreign Languages Press Co. Ltd., Peking, Maj 2017.

State Information Center, *Full Text of China-Philippines Joint Statement*, publ. 22 Nov. 2018,

<https://eng.yidaiyilu.gov.cn/zchj/sbwj/72453.htm>, hämtad 2018-12-13.

Teoretiskt material

Acharya, Amitav, "China and India in the Emerging Global Order: Lessons from ASEAN", I:

Acharya, Amitav (red.), *East of India, South of China: Sino-Indian Encounters in Southeast Asia*, Oxford University Press, Dehli, 2017, Oxford Scholarship Online, kap. 6.

Acharya, Amitav, *Constructing a Security Community in Southeast Asia: ASEAN and the Problem of*

Regional Order, Routledge, London, 2001.

Acharya, Amitav, "Collective Identity and Conflict Management in Southeast Asia", I: Adler, Emanuel & Barnett, Michael (red.), *Security Communities*, Cambridge University Press, Cambridge, 1998, s. 198-227.

Adler, Emanuel & Barnett, Michael, "A Framework for the Study of Security Communities", I: Adler, Emanuel & Barnett, Michael (red.), *Security Communities*, Cambridge University Press, Cambridge, 1998, s. 29-65.

Bryman, Alan, *Samhällsvetenskapliga Metoder*, uppl. 3, 2018, övers. Björn Nilsson, Liber AB, Stockholm, 2002.

Brown, Kerry, *Contemporary China*, uppl. 2, 2015, Palgrave, London, 2013.

Callahan, William A., "China's 'Asia Dream': The Belt Road Initiative and the New Regional Order", *Asian Journal of Comparative Politics*, Vol. 1:3, 2016, s. 226-243.

Deutsch, Karl et al., *Framgångsrik Fred: Hur stater skapat stabil fred i historien*, övers. Göran Flodman, uppl. fr. 1993, PAX Förlag, Stockholm, 1957.

Ekengren, Magnus, "A Return to Geopolitics? The Future of the Security Community in the Baltic Sea Region", *Global Affairs*, Okt. 2018, s. 1-17.

Ferdinand, Peter, "Westward Ho—The China Dream and 'One Belt, One Road': Chinese Foreign Policy Under Xi Jinping", *International Affairs*, Vol. 92:4, 2016, s. 941-957.

Hillman, Jonathan E., *How Big is China's Belt and Road?*, Center for Strategic and International Studies, publ. 3 Apr. 2018, <https://www.csis.org/analysis/how-big-chinas-belt-and-road>, hämtad 2018-12-18.

Huang, Yiping, "Understanding China's Belt & Road Initiative: Motivation, Framework and Assessment", *China Economic Review*, Vol. 40, 2016, s. 314-321.

Kant, Emmanuel, *Perpetual Peace*, uppl. fr. 2010, Slought Foundation, Philadelphia, 1795.

Miller, Benjamin, *States, Nations and the Great Powers: The Sources of Regional War and Peace*, Cambridge University Press, Cambridge, 2007.

Rolland, Nadège, "China's 'Belt and Road Initiative': Underwhelming or Game-Changer?", *The Washington Quarterly*, Vol. 40:1, 2017, s. 127-142.

Sidaway, James D. & Woon, Chih Yuan, "Chinese Narratives on 'One Belt, One Road' (一带一路) in Geopolitical and Imperial Contexts", *The Professional Geographer*, Vol. 69:4, 2017, s. 591-603.

State Information Center, *The Belt and Road Special*, u.å, <https://eng.yidaiyilu.gov.cn/ztindex.htm>, hämtad 2018-12-17.

Teorell, Jan & Svensson, Torsten, *Att Fråga och Att Svara: Samhällsvetenskaplig metod*, Liber, Malmö, 2007.

Världsbanken, *Belt and Road Initiative*, publ. Mar 29 2018, <https://www.worldbank.org/en/topic/regional-integration/brief/belt-and-road-initiative>, hämtad 2018-12-17.

Wuthnow, Joel, *Chinese Perspectives on the Belt and Road Initiative: Strategic Rationales, Risks and Implications*, National Defense University Press, Washington D.C., 2017.

Wæver, Ole "Insecurity, Security, and Asecurity in the West European Non-War Community", I: Adler, Emanuel & Barnett, Michael (red.), *Security Communities*, Cambridge University Press, Cambridge, 1998, s. 69-118.